

bodů, ve skutečnosti měli především zájem na potrestání poražených, oceňovaných v mírových smlouvách pověstnou klauzulí o „válečné vině“ – což byl postup, jehož falešnost vyvolala opačný účinek a posílila vzdor obviněných. Kromě toho mohli být právem viněni z uplatňování zásady dvojího metru, neboť se kvůli mocenskopolitickým zájmům odchýlili od deklarovaných zásad a rozdělili střeoevropské národy na přátele a nepřátele nejvyšších arbirů, přičemž první často neuspokojili a druhé popudili.

Po kritickém počátečním období charakterizovaném přemírou hořkosti na straně porážených a zdánlivou konsolidací v mnohem příznivější atmosféře dvacátých let se politické a morální základy pařížské mírové smlouvy ukázaly příliš křehké, než aby přežily následky hospodářské krize, která začala v roce 1929. Ekonomický izolacionismus zploдил xenofobii, nacionalismus a politický extremismus; nástupnické státy Rakousko-Uherska se propadaly do čím dál větších zmatků, čímž se v celé oblasti vytvářely příznivé podmínky pro agresi nacistického Německa, jehož stále drzejší narušování versailleského systému zůstávalo nepotrestáno. Německo se stalo nejenom nejvýznamnějším hospodářským partnerem většiny zemí střední a jihovýchodní Evropy, ale po anšlusu Rakouska, kdy Hitlera nadšeně uvítaly davy Vídeňáků, ho maďarské politické kruhy přijaly (některé sice s výhradami, jiné bezvýhradně) za spojence při revizi pařížské smlouvy; nalezl rovněž síly ochotné s ním spolupracovat mezi nespokojenými menšinami v Československu, Jugoslávii a Rumunsku. Přitom využíval v těchto zemích pro své agresivní plány silné německé menšiny, zejména v českých zemích. Na úkor Československa, tohoto nejněkdanějšího dítěte nejdejších pařížských mírotvorců, téžil také z politiky appeasementu západních mocností. Jak již Hitler nastínil v knize *Mein Kampf*, měla v jeho plánu na získání životního prostoru (*Lebensraum*) pro Německo střední Evropa klíčový význam jako symbolická i faktická operační základna. Rozhodl se tohoto cíle dosáhnout běžnými válečnými prostředky poté, co se sovětským Ruskem, jež představovalo opačný extrém pouze z hlediska ideologie, ale v hodnocení pařížské mírové smlouvy bylo s nacistickým Německem zajedno, uzavřel dohodu o rozdělení sféry vlivu mezi Baltickým a Cerným mořem.

Pro likvidaci historických Uher bývají uváděny různé důvody. Zatímco někteří jsou dodnes pevně přesvědčeni, že se jednalo o životaschopný nadnárodní státní útvar rozbitý vinou kombinací soupeřících nacionalismů v této oblasti a egoistických zájmů západních velmocí, jiní předvíдали jejich rozpad ještě dříve, než k němu došlo, a potom ho vysvětlovali jako nevyhnutelný důsledek působení odstředivých sil. Většina současných historiků bude souhlasit s druhým názorem, přičemž připouští, že přesný směr, jímž se tento proces ubíral, byl zásadně ovlivněn nepředvídanými válečnými událostmi a následným mírem. Ten nesporně otrásl i těmi, kdo byli nejostřejšími kritiky temnějších aspektů sociopolitické scény v předválečných Uhrách a zejména jejich národnostní politiky.

Rozpad je šokoval mnohem více, neboť většinou pocházeli z politicky progresivnějšího tábora, byli nakloněni západním liberálním demokraciím, ale jejich politická budoucnost byla vinou okolností sřatých s uzavřením míru zničena. Tragika následků první světové války a trianonské mírové smlouvy

spočívá mnohem více než v pouhém zpečetění nevyhnutelného osudu ve skutečnosti, že přispěly k zachování sociálních a politických struktur, které zemřely do války a byly zodpovědné za její následky. Maďarské národní sebevědomí, jež se přizpůsobilo realitě středně velkého státu s 20, v odvážných snech dokonce s 30 miliony obyvatel, v němž primát Maďarů nebude založen na obecných zásadách statistické většiny a rasové identity, ale na historických a politických úspěších, bylo šokováno, když mu byl vnucen statut malé země s osmimilionovou populací. Vzhledem ke skutečnosti, že nedostatků mítrového uspořádání do jisté míry ospravedlňovaly všeobecně rozšířený pocit potupení a touhy po odplatě, stručně vyjádřené heslem „Ne, ne, nikdy!“, nemohla si žádná politická síla v poválečném Maďarsku, která chtěla obstát, dovolit ve svém programu opomenout otázku revize. Volali po ní jak konzervativci z tradiční politické elity, kteří ovládli maďarskou politickou scénu v době konsolidace ve dvacátých letech, tak radikální pravice, s níž se konzervativci střídali u moci v třicátých letech i za druhé světové války. Jak se dalo čekat, bojovalo v ní Maďarsko opět po boku Německa, opět s katastrofálními následky. Postfeudální struktury, které přežily dokonce rozpad historických Uher po první světové válce a jejichž likvidace v meziválečném období rozhodně nepatřila k politickým prioritám, nyní konečně padly i s režimem. Avšak stejně jako dříve rozhodovaly o tom, co je nahradí, faktory vymykající se kontrole Maďarska a Maďarů.

Revoluce a rozdělení země. Maďarsko v nové Evropě

Říjen 1918 byl měsícem dramatických scén v uherském parlamentu; nejdrmatičtější z nich asi nadešla, když István Tisza, jemuž byla tehdy obecně přisuzována největší zodpovědnost za všechna utrpení posledních čtyř let, prohlásil: „Souhlasím s tím, co včera řekl hrabě Károlyi. Prohráli jsme tuto válku.“ Narážel na projev vůdce opozice z 16. října, kdy také císař Karel vyhlásil federální realizaci Rakouska, v němž rovněž upozornil, že by Uhry mohly o mír zase přijít, kdyby nesledovaly vhodnou politiku. To především znamenalo jmenovat vládu přijatelnou jak pro západní spojení, tak pro dosud revolučně naladěný národ, aby zůstala zachována, bylo-li to vůbec ještě možné, územní celistvost země a zabránilo se jejímu pádu do anarchie.

Dne 23. října odstoupil třetí Wekerleho kabinet a ještě téhož večera Károlyi sestavil uherskou národní radu z členů své vlastní Strany nezávislosti, buržoazní radikální strany, sociálně demokratické strany a různých intelektuálních skupin z hlavního města. V prohlášení o dvanácti bodech požadoval okamžité uzavření separátního míru, nezávislost Uher, rozsáhlé demokratické reformy a usmíření s národnostmi, bez narušení územní celistvosti státu. Národní rada fungovala asi týden jako alternativa jiné vlády, neboť navzdory všemu očekávání a zdravotnímu rozumu panovník váhal jmenovat Károlyiho premiérem. Dával přednost hraběti Jánosí Hadikovi, stoupenci mladšího Andrássyho, jenž se těšil oblibě mezi těmi poslanci, kteří nesnášeli Károlyiho,

avšak neměl oporu v žádné straně a při udržování pořádku se mohl spolehnout pouze na demoralizovanou armádu. Když 28. října vyrazily davy demonstrantů z Pešti k zámku v Budínu, aby si u panovníkova zástupce arcivévody Josefa vymohli Károlyiho jmenování, byli tři z nich policií zastřeleni. V dalších dvou dnech propukaly stávky a bouřlivé demonstrace, při nichž docházelo k příležitostným střetům příslušníků nově organizovaného vojenského sovětu a levicových socialistů s vládními jednotkami, zatímco Károlyi a Národní rada nabádali k umírněnosti a očekávali výsledek. A to přes to, že 30. října dostali vojáci rozkaz zaútočit na jejich ústředí v hotelu Astoria. O výsledku rozhodla dezerce většiny vojáků, unesených nadšením civilistů, kteří zaplavili budapeštské ulice, oslavovali Národní radu a obsadili veřejné budovy, nádraží a telefonní ústředny. Astrý, které se prodávaly před dušičkami, nahradily z uniforem sirhané odznaky a objevily se v knoflíkových dírkách civilistů – odtud pojmenování „astrová revoluce“, jež triumfovala 31. října, kdy byl Károlyi jmenován premiérem. Vyzádala si několik životů, jednou z obětí byl příznačně Jász, jenž byl téhož dne odpoledne doma zavražděn skupinou vojáků ještě předtím, než nová vláda složila přísahu.

Vládní program se prakticky shodoval s dvanácti články zveřejněnými před týdnem a také kabinet byl utvořen ze zástupců stejných sil jako Národní rada, přičemž většina křesel připadla členům Károlyiho strany. Zatímco zhroucením dualistického systému padly závažné překážky na cestě k demokracii, byla opožděnost tohoto vývoje charakterizována neúčastí zástupců některých politických stran v nové vládě, což silně omezovalo její akční radius, neboť strany Národní rady reprezentovaly mizivou menšinu aristokracie a nobility,

část buržoazie, různé odstíny inteligence, kvalifikované dělníky a odborové svazy. Chyběli zástupci vítvých společenských skupin, které by byly revoluci zřejmě více nakloněny v období od objevení prvních příznaků krize dualismu do vypuknutí války než po jejím skončení. Velkoburžoazie a z valné části i střední vrstvy, „křesťanské“ i jiné, by podle všeho uvítaly vyloučení konkurence rakouského hlavního města a omezení vlivu aristokratů, ale zapojení jejich nejhořejších skupin do válečných obchodů je ještě více svázalo se starým režimem a události v Rusku způsobily, že se revoluce, bez ohledu na její charakter, bály. Podobně i velkorysé podmiňky, které Jász, v nové vládě ministr pro národnosti, nabízel vůdcům slovanských a rumunských národních stran, když se je pokoušel získat pro

maďarskou Národní radu, mohly přinést kýžený výsledek snad před rokem 1914, ale již ne v roce 1918.

Navzdory těmto nepříznivým okolnostem existovala naděje, že správná a důsledně praktikovaná politika vůči národnostním menšinám spolu s dobrými vztahy, které Károlyi udržoval s politiky Dohody, Uhersko uchrání před důsledky tajných smluv, které Dohoda za války uzavřela se Slovany a Rumuny. Avšak první signály nebyly příliš nadějně: zdálo se, že západní spojenci jsou spíše připraveni uspokojit své partnery v této oblasti, dokonce za cenu odchýlení od Wilsonových zásad než uznat politické změny v Uhrách a především úplnou autonomii nabídnouto Slováckům a Rumunům v rámci Uher. (Požadavky Chorvatů považovali za oprávněné prakticky všichni v Uhrách, zatímco Srbové nemínili ani vyjednávat.) Protože velitel francouzských sil na Balkáně generál Felix Franchet d'Esperey neuznal právoplatnost podmínek padovského příměří a jeho oddíly překročily Sávu a vstupily na uherské území, byl Károlyi, doufaje, že se jedná o pouze dočasné opatření a že závěrečná dohoda bude výhodnější, přimucen podepsat 13. listopadu v Bělehradě vojenskou dohodu, která požadovala stažení uherské armády za linii Dráva–Maruše, výrazné snížení jejich stavů a právo volného průchodu Uhrami pro jednotky Dohody.

Ani souběžně vedená jednání Jásziho s rumunskými vůdci v Aradu nebyla úspěšná. 20. listopadu vyhlásili odtržení od Uher a koncem měsíce rumunské jednotky postoupily na demarkační čáru a poté, co sedmihradští Rumuni 1. prosince na shromáždění v Albě Julii vyhlásili připojení k rumunskému království, postoupily ještě za ní, až ke Kluži. Ačkoliv slovenský vůdce Milan Hodža inklinoval k přijetí autonomie jako prázatimního řešení do doby, než bude podepsána mírová smlouva, ostatní, a zejména Češi, se od něho distancovali, když požadovalo, aby Maďaři ustoupili za limity, jež se v později stala státní hranicí. Rusini byli jediní, kteří přijali nabízenou autonomii, neboť sjednocení celé Ukrajiny bylo nepravděpodobné. Když byla v Paříži 12. ledna 1919 zahájena mírové konference, ztratily Uhry již více než polovinu svého bývalého území i obyvatelstva. Jásziho detailně rozpracovaná myšlenka „Podunajských spojených států“ zůstala na papíře. Brzy poté začala být Károlyiho vláda stále častěji obviňována, že nepostupovala rozhodněji, zejména vůči Rumu-

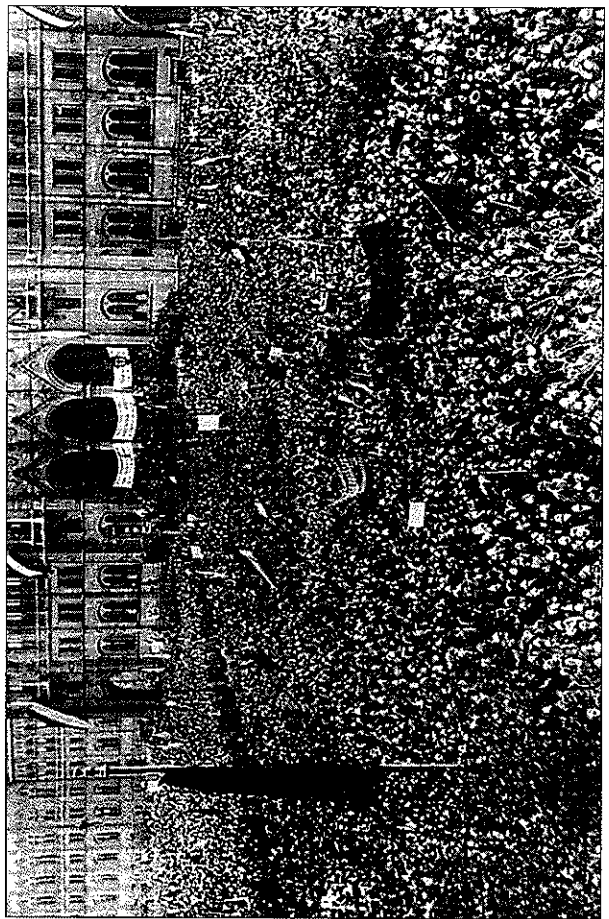
Hrabě Mihály Károlyi, první maďarský ministerský předseda a poslední prezident republiky

Vítězství „astrové revoluce“ 31. října 1918 v Budapešti

nům. Ve skutečnosti se ozbrojené síly, které měla k dispozici, mohly sotva rovnat silám nepřátelského tábora. Navíc se její legitimita do značné míry opírala o údajně dobré vztahy s mocnostmi Dohody – i kdyby tomu tak nebylo, cítila, že si nemůže dovolit odložit „wilsonismus“, byť tak činila druhá strana.

To, co mnozí považovali za selhání Károlyiho vlády při odvracení největší z maďarských národních katastrof od osmanských dob, nemohlo než nepřiznivě ovlivnit její šance při zdolávání domácích potíží. V počáteční naději, že nová vláda bude schopna uhájit historické hranice Uher stejně jako právo, požádek a majetek, souhlasila stará mocenská elita 16. listopadu po abdikaci krále Karla IV. s rozpuštěním parlamentu, dočasným propuštěním zákonodárné moci Národní radě a s vyhlášením republiky. Prozatím byla rovněž ovlivněna relativně nepatrným násilím, které revoluci provázelo, přinejmenším ve velkých městech. Brzy však režimu začala oponovat, když pohlasly veškeré naděje na zachování územní celistvosti a Károlyi se pustil do sociálních a politických reforem, ohlášených v jeho programu. Činil tak nejenom kvůli tomu, aby došl svůj slibům, ale také proto, že situace v zemi se stávala výbušnou a nebylo prostě zbyti. Spojenecká hospodářská blokáda ještě neskončila, hospodářské svazky s Rakouskem byly zpřetrhány a hospodářsky nejdůležitější oblasti na severu, východě a jihu Uher byly okupovány, nedostatek surovin a pohonných hmot plodil chaos ve výrobním sektoru a milionům lidí v zemi, zaplavené demobilizovanými vojáky, navrátilivšími se válečnými zajatci a uprchlíky z druhé strany demarkační linie, se nedostávalo nejzákladnějších existenčních prostředků. Obyvatelé měst podezírali pozemkové magnáty a zámožné rolníky

Manifestace před Parlamentem 16. listopadu 1918

ze zadržování dodávek potravin; mnozí z nich skutečně nechávali půdu ležet ladem, protože hrozila pozemková reforma, již se venkovský proletariát domáhal čím dál netrpělivěji.

V Uhrách tehdy zřejmě nebyla žádná politická síla, jež by dokázala usmířit všechny konfliktní a protikladné zájmy, natož splnit všechna očekávání této neklidné doby. Károlyi a jeho demokratičtí stoupenci toho určitě schopni nebyli; byli bezesporu velice nadaní, hodili se však spíš do mírových a stabilních poměrů, leč nikoli do této rozbouřené doby. Pozemková reforma z 15. února 1919 byla krokem, jehož význam lze dnes sotva docenit, ale tehdy neuspokojil nikoho. Statky o výměře přes 700 akrů měly být přerozděleny mezi rolníky – tuto hranici sledovala nepřijatelně vysokou vesnická chudina, za nepřijatelně nízkou ji považovali zase velcí pozemkoví magnáti. Sociální demokraté dále bojovali za zrušení všech středních a velkých statků a jejich přeměnu na družstevní farmy s odůvodněním, že majetek číní rolníky „konzervativními“. Avšak beztak nebyl čas, aby toto opatření přineslo nějaký užitek; týden po vydání dekretu byla, poněkud demonstrativním způsobem, rozdělena pouze část Károlyiho statku. Podobný byl osud radikální volební reformy, která zvýšila podíl těch, kdo měli mít volební právo, jen částečně (vyšší poměr voličů byl tehdy pouze ve Skandinávii): volby do budoucího ústavodárného shromáždění byly stanoveny na den, kdy Károlyiho režim (v čele s Károlyim, od 11. ledna prezidentem, a premiérem Dénesem Berinkevem) padl. Nestačil se ani projevit vliv pokrokového sociálního zákonodárství, která zahrnovala zavedení podpory v nezaměstnanosti a osmihodinového pracovního dne, zrušení dětské práce a rozšíření pojištění pracujících. Uprostřed zklamání ze zmařených národních cílů a z poválečné deprese, jen obtížně zmiřované reformami, které zase provokovaly staré vládnoucí vrstvy, se politická scéna zcela zákonitě polarizovala, a to jak na pravici, tak na levici, kde převládaly radikální tendence.

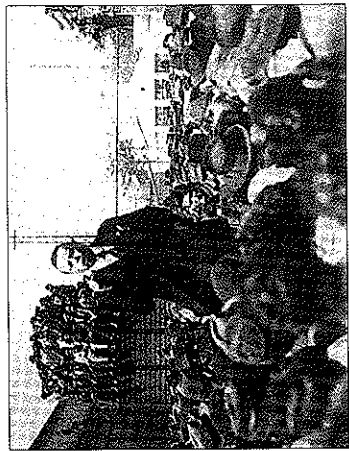
Počátkem roku 1919 se tradiční politická elita začala probírat ze šoku vyvolaného rozpadem podunajské monarchie, v neposlední řadě proto, že cítila potřebu čelit projevům toho, co ze strany Károlyiho vlády považovala za neschopnost, směřující k sociální nestabilitě a národní katastrofě. Národní sjednocená strana, založená v únoru 1919 magnáty a zkušenými politiky, kterou vedl sedmihradský hrabě István Bethlen, chtěla obnovit předválečné mocenské poměry. I když si její představitelé uvědomovali, že je třeba zlepšit podmínky nejenom „historické střední třídy“, ale i rolníků a dělníků, rezolutně odmítali radikální snahy „imigrantské (eufemismus pro židovské) inteligence“ a uvažovali o „unii nižších a vyšších vrstev na bázi harmonie národního cítění“, ovšem pod paternalistickým vedením těch druhých.

Vedle vzniku dalších stran, v nichž se začala organizovat skupin usilujících o radikální změny, ale nikoliv podle vládní linie. Pravicový radikalismus měl největší oporu mezi mnohaticovým davem demobilizovaných důstojníků a propuštěných státních úředníků, z nichž mnozí přišli z oblastí, o které bylo Maďarsko připraveno, a rozpad monarchie nejenom zasáhl jejich národní cítení, ale ještě je připravil o existenci. Podle nich vojenskou porážku a rozpad historických Uher zavinil především oslabený konzervativní liberalismus dua-

vlast rovněž životně důležité vyřešit otázku státních hranic, má-li se zabránit komunistickému puči. Doma Károlyi ujišťoval veřejnost, že nepoděší mírovou smlouvou, která by měla za následek rozpad země.

Avšak seznámit se s mírovými podmínkami neměl již možnost. 20. března 1919 Berinkeho vláda obdržela memorandum od francouzského generála Vixe s rozhodnutím mírové konference ze 26. února, jež opravňovalo rumunské jednotky k dalšímu postupu do maďarského vnitrozemí a zřizovalo neutrální zónu, v níž ležela důležitá maďarská města jako Debrecín a Segedin. Zatímco hlavním cílem Spojenců bylo zajistit operační základnu pro intervenci v sovětském Rusku, navržena demarkační čára se kryla s hranicí slíbenou Rumunsku v bukurešťské smlouvě z roku 1916. Károlyi a široká veřejnost se proto obávali, že se tento požadavek stane základem konečné smlouvy, a považovali ho za nepřijatelný, přičemž prezident si navíc uvědomoval, že pokud se mu podvolí, prohloubí domácí krizi. Odmítl memorandum a zamýšlel vyzvat k odporu celý národ, spoléhaje na pomoc sovětského Ruska, které na druhé straně Karpat vzdorovalo Dohodě. Protože se na Wilsonismus dalo čím dál méně spoléhat, zdálo se nyní, že proletářský internacionismus může odvrátit hrozící národní katastrofu. Proto se Károlyi obrátil na sociální demokracii, aby převzaly veškerou vládní zodpovědnost, a tím tomuto rozhodnutí propůjčili větší vážnost. 21. března sociální demokracie jeho požadavku vyhověla, jenom aby urychlila a dokončila jednání o jednotné dělnické straně, která od počátku měsíce vedla s uvězněnými komunistickými vůdci. Téhož dne byla sestavena nová vláda, rada lidových komisařů, již sice předsedal sociální demokrat, ale ve skutečnosti byla řízena Bélou Kumem, a vyhlásila svůj cíl nastolit diktaturu proletariátu.

Dokonce za nálehávání úkolů národní obrany, které nehrály nikterak zanedbatelnou roli při urovnávání jejich cesty k moci, se rada lidových komisařů toliko dohnat ztracený čas. Zásady, z nichž vycházela „astrová revoluce“, nebyly v maďarské společnosti zakotveny nijak výrazně, ale přinejmenším zohledňovaly dvě desetiletí odhodlaného úsilí vypořádat se s krizí dualistické monarchie a nalézt její demokratické řešení. Oproti tomu rovnostářství agrárního socialistického hnutí bylo mlhavé a utopické; víze beztrždní společnosti hlásaná sociálními demokracii se týkala až neurčité budoucnosti a až do konce roku 1918 nesplynuly tyto teorie v jediný koherentní program bezprostřední politické akce. Při pohledu z jiného úhlu byly zamýšlená transformace a diskontinuita, kterou měl vyvolat sociálnědemokratický program, také mnohem zásadnější: změny vyvolané (nebo spíše zamýšlené) Károlyiho vládou, které se týkaly složení politické elity a elektorátu stejně jako vyváženosti majetku, byly vsutku radikální, ale na rozdíl od změn ohlašovaných

Béla Kum řečí v dubnu 1919

listického období, který zamýšleli nahradit nikoliv demokracií a pozemkovou reformou, nýbrž autoritativním režimem, v němž by měli větší vliv, a opatřeními zaměřenými na přerozdělení majetku ve prospěch střední křesťanské vrstvy a na úkor mobilního, převážně židovského kapitálu. Na rozdíl od Károlyiho a dokonce i Bethlena, jenž rovněž doufal v uzavření mnohem příznivějších podmínek s válečnými vítězi, skupiny jako Maďarský zemský branný spolek, vedený Gyulou Gombósem, nebo Spolek obrozených Maďarů od listopadu 1918 rozhorleně volaly po ozbrojené obraně země.

Ale ulice prozatím patřila politické levici. Výzvy umírněných sociálnědemokratických ministrů k pořádku a trpělivosti vyvolávaly pravý opak a přispěly pouze k tomu, že si nespokojené masy odvcizili. Novými hrdiny radikalizačních davů se stali komunisté, kteří z iniciativy Bély Kuna, bývalého novináře a odboráře, nedávno se navrátilého z ruského zajetí, založili 24. listopadu 1918 vlastní stranu. Podobně jako mnoho jiných bývalých zajatců dospěl Kun k přesvědčení, že ruský systém sovětů je lepší než parlamentarismus a demokracie, a navíc komunistická propaganda slibovala rovnost všech, konec vykořisťování znárodněným majetku a mezinárodní stabilitu, zaručenou bratrstvím sovětských republik, které podle komunistů měly triumfovát po celé Evropě. Během několika týdnů tato přitažlivá utopie podporovaná chytrou sociální demagogií získala komunistické straně kolem 40 000 členů a mnohokrát více stoupenců, jež mohla zmobilizovat, a to hlavně v masách zbitých poválečnou depresí a mezi mladou inteligencí náchnou k revolučnímu romantismu. V lednu 1919 zemi ochromila vlna stávek, kdy došlo k obsazení továren a dopravních a komunikačních uzlů; kromě toho násilné zábery půdy a pokusy zavést kolektivní hospodaření prozrazovaly iniciativy komunistů i na venkově, kde požadovali radikální odstranění všech pozůstatků feudalismu. Komunisté navíc žádali vyhlášení maďarské republiky rad a zabránění politiku usilující o přátelství se sovětským Ruskem namísto s mocnostmi Dohody.

Zatímco pravice i levici radikálně otevřeně podkopávali základní principy nového režimu, Károlyiho strana se rozpadla. Většina nejdejších vůdců Strany nezávislosti opustila vládu, protože byli nespokojeni s reformními projekty, jež se Károlyi pokoušel realizovat a které jim připadaly příliš radikální. Odešel i Jászi, jenž byl zklamán neúspěchem svého plánu udržet v Maďarsku národnostní menšiny. Hlavní vládní stranou nyní byli umírnění sociální demokracie, kteří se dosti neúspěšně potýkali s vnitrostraníckou opozicí vůči vládně-inklínující ke komunistům.

Vláda se pokusila, být poněkud opožděně, čelit pravcovým i levicovým silám, ohrožujícím její režim: Maďarský zemský spolek byl zakázán a poté, co komunisty organizovaná demonstrace vyvrcholila střelbou, bylo 32 předních komunistů včetně Kuna 21. února zatčeno. Současně se Károlyi rozhodl sledovat mnohem energičtější politiku, aby zachránil to, co se z něktejších uherského území ještě zachránit dalo. Maďarští diplomaté navázali těsné kontakty s diplomaty západních spojenců ve Vídni a v Bernu, jediných dvou evropských metropolích, kde byli oficiálně akreditováni. Pokoušeli se je přesvědčit, že vedle amerického finančního programu řízeného Herbertem Hooverem, od něhož si Maďarsko slibovalo ozdravení ekonomiky, bude pro jejich